

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

πρωληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Εἶτα κατὰ τὴν ἀφίξιν ἡ μαρκησία ἔπρεπε νὰ εὖρη ἔτοιμον ἓνα ζωμὸν καὶ μίαν πτέρυγα ὀρνιθίου κατὰ τὰς πασχάλινὰς ἡμέρας ἢ ἓν ποτήριον γάλακτος μετὰ παξιμαδίων κατὰ τὰς νηστησίμους, πρὸ πάντων δὲ ἓν κηρίον ἀνημμένον, διὰ νὰ σφραγίσῃ ἐπιστολάς, διότι τὸν βίον της διήρχετο ἡ μαρκησία σφραγίζουσα τοιαύτας, ὅταν δὲν ἀνεγίνωσκε τὰς τῶν ἄλλων.

Οὐδέποτε ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν ἐξετέλει, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν, παρήγγελε νὰ ἐκτελῶσι τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν χωρὶς νὰ στεναχθῆ, νὰ γογγύσῃ, νὰ παραπονεθῆ ὅτι ἔπασχεν ἐξ ἀλγηδόνων τῶν νεφρῶν καὶ νὰ νοσηλευθῆ καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων. Αὐτὴ ἔπινε τὸν πρῶτον ζωμὸν ἢ τὸν πρῶτον σιρόπιον, τὸ ὅποτον ἐρρόφα βραδέως καθήμενη ἐπὶ τῆς ἑδρας, ὅπου ἔμελλε νὰ καθῆσθαι ἡ κυρία της, στηρίζουσα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπου ἔμελλε νὰ στηρίξῃ ἡ κυρία της τοὺς ἰδικούς της.

Καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἥτις κατέλαβεν αὐτὴν πολλὰκις εἰς τὴν θέσιν της, πρὸς μέγα σκάνδαλον τινῶν ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων, ἠρέκεσθη νὰ εἶπῃ μειδιώσα ὅτι ἡ ἀγαθὴ Νανὼν ἐδοκίμαζεν ἀντ' αὐτῆς τὸ νέον κατάλυμα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀφοῦ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας παρούσασε πρὸς τὴν δεσποινίδα Βαλβιέν τὰ σεβάσματα του, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπήνθυσε ψόγους τινὰς ἢ ἐπαίνους, ἀφοῦ ἐφιλονεύησεν ὀλίγον μετὰ τοῦ Μανσῶ, διότι δὲν εἶχε φροντίσει νὰ προ- παρασκευασθῆ ὁ ζωμὸς της, καὶ τοῦ ὁποίου

ἡ ψυχρὰ ὑπομονή, σκληροτέρα τῆς δυστροπίας παρώργιζε τὴν γηραιὰν δεσποινίδα, ἡ φιλενάδα Βαλβιέν διέταξε νὰ εὐτρεπισθῆ ὁ θάλαμος τῆς κυρίας της καὶ ἐπεσκέφθη τὸν διάδρομον, ὅστις κατὰ τὸ ἔθος, ἦγεν ἐκ τοῦ θαλάμου ἐκείνου εἰς τὰ δωμάτια τοῦ βασιλέως.

Πλὴν φεῦ! ἐν Βαλενσιέννῃ, οἱ καταλυματῆται δὲν κατάρθρωσαν νὰ θέσωσι τὰ δύο οἰκήματα εἰς τὸν αὐτὸν ὄροφον. Κλίμαξ σκοτεινὴ καὶ στενὴ τοὺς ἐχώριζε. Τὸ τοιοῦτον ἦν ἀπελπιστικὸν πλὴν καὶ ἀνεπανόρθωτον. Ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν, ἥτις προσέκοψεν εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας, ἤρξατο διαμαρτυρουμένη καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς καταλυματίας, ἐπετίθετο κατὰ τοῦ Μανσῶ, ἐπαναλαμβάνουσα :

— Οὐδέποτε ὁ βασιλεὺς θὰ κατορθώσῃ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ οἰκημά μας.

— Θὰ τοῦ φέξετε, δεσποινίς, ἀπήντησε ψυχρῶς οὗτος, θέτων τὰ χρεῖωδῆ πρὸς γεῦμα ἐπὶ τῆς μικρῆς τραπέζης.

— Νὰ τοῦ φέξω!... ἡμέρα μεσημέρι! τί γελῶτον, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ σκεφθῆ, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν ἐπαρχίᾳ, δεσποινίς.

Ἡ Νανὼν ὕψωσε τοὺς ὄμους αὐτῆς.

— Ὡ! ἄλλως τε, ἐγόγγυσεν αὐτὴ, τί εἶπα ἡμέρα μεσημέρι! Ὅθ' εἶνε σκοτάδι πυκνὸ ὅταν τελειώσῃς τὴν ὑπηρεσίαν σου, ἂν ἐξακολουθῆς νὰ προετοιμάζῃς μετ' αὐτὴν τὴν βραδύτητα.

— Εἶνε περιττὸν νὰ τὰ ἔχω πρότερον ἔτοιμα, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Μανσῶ εὐγενῶς· ψυχρὸς ζωμὸς μόνον διὰ τοὺς κρυολογημένους εἶνε καλός.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καθαρῖζῃ τὸ ἐκ πορσελάνης δοχεῖον μετὰ τῆς μεγαλειέτας προσοχῆς.

Ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν ἐξηκολούθει νὰ παραφέρηται μανιωδῶς.

— Ἡξέυρεις, εἶπεν, ὅτι μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἔρχονται....

— Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία, δέχονται τῶρα τὰς προσήσεις τῶν κατοίκων, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ Μανσῶ. Ἐνεκα τούτου θὰ δαπανήσῃσι τοὐλάχιστον ἡμί-

σειαν ὄραν* οἱ κάτοικοι τῆς Βαλενσιέννης εἶνε εὐγλωττοί.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἔθεσε πλησίον τῆς παροψίδος τὰ ἐξ ἐπιχρῶσου ἀργύρου ἐπιτραπέζια σκεύη. τὰ ὁποῖα ἐξήγαγεν ἐκ περικόμφου πολυτελοῦς κιβωτιδίου ἐνδεδυμένου ἔσωθεν δι' ὀλοσηρικοῦ.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἀπὸ τοῦ γάμου της, ἔφερε τοιοῦτον κιβώτιον, ὡς αἱ βασιλίσσαι.

Ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν, μὴδὲν ἔχουσα πλέον νὰ εἶπῃ, ἤρξατο νὰ μεμψιμοιρῆ.

— Τί εὐτυχία! ἀνέκραξεν, ἡμίσεια ὥρα διὰ προσαγορεύσεις!... καὶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ πείνα καὶ κανεὶς ἐδῶ δὲν με συλλογίζεται!...

— Διατί δὲν τὸ εἶπατε, δεσποινίς; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Μανσῶ, θὰ ἐπροθυμοποιούμην νὰ σὰς ὑπηρετήσω. Ἄτυχῶς δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ μαντεύσω. Θέλετε νὰ δειπνήσετε ἢ νὰ πάρετε μόνον κάτι τι.

— Τί θὰ φάγῃ ἡ κυρία;

— Μίαν σοῦπαν ἀπὸ ρυζι καὶ συκοφάγους.

— Λοιπὸν ἐγὼ, κύριε Μανσῶ, θὰ φάγω ἀπὸ τὰ ἴδια, ἂν ἀγαπᾶτε.

— Δεσποινίς, μόνον διὰ τὴν κυρίαν ὑπάρχουν συκοφάγοι, ἀπήντησεν ὁ Μανσῶ ἡ κυρία τρώγει τόσον ὀλίγον! θὰ σὰς εὐρωμεν ὅμως σπουργίτια.

Ὁ Μανσῶ, ἀφοῦ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν, ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅποταν ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οἰκήματός της.

Περιεστοιχίζετο ὑπὸ αὐλικῶν, ἐπισκόπων καὶ στρατηγῶν· εἶχε τὰς χεῖρας πλήρεις ἀναφορῶν καὶ ἐμειδία πρὸς δύο ἢ τρεῖς ἡγουμένους τῶν κυριωτέρων μοναστηρίων τῆς πόλεως, αἵτινες ἤλθον νὰ χαιρετίσωσιν ἐν τῷ πρῶτῳ αὐτῆς τὴν γενικὴν ἡγουμένην πασῶν τῶν μονῶν τῆς Γαλλίας.

Ἀφοῦ δὲ ἀπαντες οὗτοι παρήλασαν τρόπον τινὰ πρὸ αὐτῆς, τοὺς ἀπεχαιρέτισε, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ὄρισσα προηγουμένως εἰς τινὰς αὐτῶν ἀπροάσεις τινὰς. Τότε ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ μαρκησία ἀπῆλθε μόνη εἰς τὸ οἰκημά της, ἔνθα ἡ Νανὼν καὶ ὁ

Μανσώ τὴν ἀνέμενον, ὁ εἰς ἐν τῷ πρώτῳ θαλάμῳ καὶ ἡ ἑτέρα ἐν τῷ δευτέρῳ.

Διερχομένη τὸν πρῶτον, ὅστις ἦτο μέγας ἀντιθάλαμος πολυτελῶς κεκοσμημένος διὰ παλαιῶν παραπετασμάτων τῆς Βρύγης, ἡ μαρκησία ἠρώτησε πόθεν τὸ οἰκημῆμα τῆς συνεκοινωνεῖ μετὰ τοῦ βασιλέως.

Ὁ Μανσώ ἔδειξε τὴν κλίμακα περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν, ἡ δὲ μαρκησία ρίψασα ἀδιάφορον ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀνήλθεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιόν τῆς, ἐκεῖ ὅπου ὁ Μανσώ εἶχε στρώσει τὴν τράπεζαν.

— Νανών, εἶπεν ἡ μαρκησία, οὐδένα θὰ δεχθῶ πρὶν νὰ παρέλθωσι δύο ὥραι, φρόντισε νὰ μὴ μὲ ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Κανεὶς, ἀκούεις καλῶς!

Ἡ Νανών ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐξήλθεν, ὅπως γευματίση καὶ μάθῃ τὰ νέα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τρία βήματα ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τούτῳ καὶ φοβερὸς θόρυβος ἠκούσθη ἐπὶ τῆς κλίμακος· βαρὺ τι σῶμα ἐκυλίσθη ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, ὤθησε τὴν θύραν τῆς κλίμακος καὶ ὄγκος τις ἐφάνη πρὸ αὐτῆς. Ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν εἶδεν ἀπέναντι ἑαυτῆς μικρὸν τινα ἀνθρωπον ροδόχρουν καὶ ὠχρὸν σύναμα, ὅστις ἀνέκραξε μὲ τεταμέναι τὰς χεῖρας:

— Ἡ κυρία Μαιντενών, παρακαλῶ;

Ἦτο καὶ πάλιν ὁ φίλος μας Ἰασπίνος.

Ἡ Νανών ἔρριξε τρεῖς φωνὴν τρόμου καὶ κατέφυγεν ὀπισθεν παραπετάσματος, τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εἰς βασιλικὸς κλητῆρ καὶ εἰς χωροφύλαξ, οἵτινες ἐκραύγασαν ἀσθμαίνοντες:

— Ποῦ εἶνε, ποῦ εἶνε;

— Ἰδοὺ αὐτός! ἀνέκραξεν ἡ Νανών δεικνύουσα τὸν εἰσορμήσαντα, ὅστις ἔτριβε τὰ γόνατά του.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινὶς Νανών, εἶπεν ὁ κλητῆρ, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λείας του.

— Νανών! ἐπανελάβεν ὁ Ἰασπίνος. Καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ κλητῆρος καὶ ἔδραμεν ὅπως ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν γραῖαν Νανών Βαλβιὲν!

— Καὶ λοιπόν! Ἐπειτα; ἀπήντησεν αὐτῇ.

— Νανών τό... Νανών τό...

— Αἱ! λοιπόν, τελείωσες νὰ κυττάζῃς ἔτσι τὴν δεσποινίδα; ἀνέκραξεν ὁ κλητῆρ, βοηθούμενος ἤδη ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος. Μήπως δι' αὐτὸ εἰσῆλθες εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ βασιλέως;... Ἄς τὸν ἐρωτήσωμεν!...

— Πλὴν τῆ ἀληθείᾳ, αὐτὴ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος· τὴν ἀναγνωρίζω!... Καὶ σεῖς, Νανών, δὲν μὲ ἀνεγνωρίσατε ἀκόμη;

— Κύριε! εἶπεν ἡ γεροντοκόρη ταρραχθεῖσα ὑπὸ ἀορίστου τινος ἀναμνήσεως.

— Τῷ 1660 ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Λωρραίνης.

— Κύριε!

— Μικρὸς τις παιδαγωγός, ὀλοστρόγγυλος, ρόδινος, ὅστις ἐζήτηε θέσιν...

— Ἀλλά, κύριε...

— Ἐνῶ σεῖς ἐπηγαίνετε νὰ περιμένε-

τε τὴν κυρίαν σας ταξιδεύουσιν τότε.

— ὦ! κύριε...

— Ἡμῶν εἴκοσι καὶ τεσσάρων ἐτῶν, σεῖς δὲ εἰσθε...

— Ἀρκεῖ!

— Ἡ δεσποινὶς Νανών μὲ ἀναγνωρίζει! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας, ἀφήσατέ με.

— Εἶνε ἀληθές, δεσποινὶς; εἶπον οὗτοι ὀπωσοῦν ἐκπεπληγμένοι...

Ἡ Νανών ἐδίσταζεν εἰσέτι.

— Εἶμαι ὁ κουμπάρος σας... ὁ Ἰασπίνος... ὁ μικρός, Ἰασπίνος! προσέθηκεν ὁ ἀββᾶς διὰ φωνῆς, ἥτις ἔκαμε νὰ φρίξῃ τὴν γεροντοκόρη.

— Ναί, ναί, εἶπεν αὐτῇ πνιγομένη... Ἀποσύρθητε, κύριοι!

Οἱ δύο φύλακες, χαιρετίσαντες, ἀπεσύρθησαν.

— Ἄ! ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἀνέπνευσε.

Ἡ Νανών, καταπλαγεῖσα, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς, ὡς ἂν ἡ ὄροφῆ ἠπέλει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Γρήγορα, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, ὀδηγήσατέ με παρὰ τῆ κυρίᾳ Μαρκησίᾳ.

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον!

— Οὐδὲν εἶνε ἀδύνατον.

— Ἡ κυρία ἀναμένει τὸν βασιλέα.

— Ὁ βασιλεὺς θ' ἀναμείνῃ.

— Ἀλλὰ τί νὰ εἶπω πρὸς τὴν κυρίαν;

— Ὅτι εἶμαι φίλος σας...

— Ἐλέετε λοιπόν νὰ μὲ ἀτιμᾶσετε;

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Νανών! ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐκ τοῦ ἄλλου δωματίου, τί εἶνε ὄλος αὐτός ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἀκούω;

Ἡ Νανών συνήνωσε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐν ἀγωνίᾳ.

— Εἶναι ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ὀρμῶν πρὸς τὴν θύραν.

— Μὲ καταστρέφετε! ἀνέκραξεν ἡ Νανών, προσηλωμένη ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' οὗτος διεξέφυγε καὶ εἰσῆλθε.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί τρέχει; εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενών;

Ἡ Νανών ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

— Κυρία... ἐψιθύρισε ὁ Ἰασπίνος, προβαίνων ἐπιχαρίτως.

— Τί θέλει ὁ ἀνθρωπος αὐτός; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ἡ μαρκησία.

— Μίαν ἀκρόασιν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Τί διάταξα, Νανών; εἶπεν ἡ μαρκησία μετ' αὐστηρότητος.

Ὁ Ἰασπίνος ἐκεραύνωσε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν γεροντοκόρη, ἥτις ἔντρομος ἔδραμε πρὸς τὴν κυρίαν τῆς καὶ τῆ εἶπε:

— Ὁ ἀββᾶς Ἰασπίνος.

Εἶτα μετὰ τὸ τόλμημα τοῦτο, παρετήρησε τὸν ἀββᾶν καὶ τὸν καθικέτευσε διὰ τοῦ βλέμματος νὰ ἦναι ἐχέμυθος, ὅπερ οὗτος τῆ ὑπεσχέθη διὰ συμπαθοῦς μειδιάματος.

— Κατηραμένον ἀμάρτημα! ἐψέλλι-

σεν ἡ γεροντοκόρη μετ' ἀπελπισίας, κλείουσα τὴν θύραν.

— Εὐτυχῆς ἀμάρτημα! ἐψέλλισεν ὁ ἀββᾶς.

KZ'

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΕΝΩΝ

Ἄλλ' ὁ Ἰασπίνος, ὅστις τοσοῦτον ἐπέζητησε τὴν μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενών συνδιάλεξιν ταύτην, οὐκ ὀλίγον ἠσθάνθη ἑαυτὸν στενωχωρούμενον ὅτε εὐρέθη ἀπέναντι αὐτῆς.

Διότι δὲν ἦτο αὐτῇ ἐκ τῶν γυναικῶν, ἃς προβλέπει τις εὐκόλως. Οἱ μεγάλοι αὐτῆς ἀπλανεῖς ὀφθαλμοί, εἰς οὓς δὲν ἠδύνατό τις νὰ βαθύνη, ἠκόντιζον τοιαύτην λάμψιν φλογεράν, ὥστε καὶ ἀετός θὰ ἠδύνατο νὰ κατῆ ἐν αὐτῇ! Ὁ δ' Ἰασπίνος ἦτο μικρὰ καὶ ἀνίσχυρος χρυσαλλίς.

Ἄλλως τε καὶ δὲν ἤρκει νὰ προσβλέψῃ μόνον πρὸς τὴν ἐνδοξον ταύτην γυναῖκα, ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ καὶ νὰ τῆ ὀμιλήσῃ. Ἦτο δὲ ἄρᾳ γε καὶ τόσον εὐκόλον νὰ τῆ εἶπῃ ὁ Ἰασπίνος, ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε νὰ εἶπῃ;

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ἡ καρδιά του ἤδη ὑπερέχειλίζεν. Τοιαῦται θλίψεις ἐκόχλαζον ἐν αὐτῇ, ὥστε ἡ ἐκρηξις ἦν προσεχῆς. Ἄλλ' ὅταν τις ὀμιλῆ πρὸς τοὺς μεγάλους, δέον τὴν πρώτην λέξιν νὰ ζυγίσῃ καλῶς. Αὐτὴν καὶ μόνην ἀκούουσιν οἱ μεγάλοι συνήθως.

— Λοιπόν, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία, συνελθοῦσα ὀλίγον ἐκ τῆς παραδόξου παρουσιάσεως, ἦν τῆ ἔκαμεν ἡ Νανών. Ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν σᾶς εἰσήγαγε παρ' ἐμοί, δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τινος σπουδαίου;

Ὁ Ἰασπίνος μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ νεύσῃ καταφατικῶς.

— Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐκκλησίας βεβαίως; ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Ἰασπίνος θὰ ἔδιδεν ἐκ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτος, ὅπως εὖρη μίαν φράσιν· πλὴν τοσαύτη ἐπεκράτει σύγχυσις εἰς τὰς ιδέας του, ὥστε ἦτο δύσκολον, ἔστω καὶ μία ἰδέα σαφῆς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νοῦ του.

Ἡ μαρκησία ἀνυπομονοῦσα προσέθηκε ζωηρῶς:

— Σπεύσατε, κύριε, ἔχω διαθέσει τὸν καιρόν μου.

Ὁ Ἰασπίνος ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐτόλμησε νὰ προσβλέψῃ. Τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε, δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε, νέον καὶ χάριεν, ἦτο πρόσωπον αὐστηρὸν καὶ ψυχρὸν, πάντοτε ὠρατὸν ἀναμφιλέκτως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἔλειπεν ἀκτις ζωογονοῦντος μειδιάματος. ὦ! ἐὰν ἡ κυρία Μαιντενών ἐμεῖδιά, ὁ Ἰασπίνος θὰ ἐγονάτιζε καὶ θὰ ἔλεγε τὰ πάντα.

Ἄλλ' ἡ ἀκαμπτος καλλονὴ τῆς ἀρχαῖκῆς ταύτης μορφῆς ἐνέπνευσεν αὐτῷ φόβον, τὸν ἐπάγωσεν! Ἀπέναντι αὐτοῦ εἶχε βασιλίσσαν καὶ τῆ ὀμιλήσεν, ὅπως ὀμιλῆ τις δι' ἀναφορᾶς.

— Κυρία, ἐψέλλισεν, ἦλθον ὅπως ζη-

τήσω παρά τῆς Ὑμετέρας. — Θὰ ἔλεγε Μεγαλειότητος, ἀλλ' ἐφοβήθη μήπως χολάση τὴν δουλειάν, — ἀγαθότητος, τὴν χάριν πτωχοῦ νέου καταδικασθέντος.

Ἡ μαρκησία συνωφρούθη καὶ ἠγέρθη. Δὲν ἀνέμενε τοσοῦτον κοινὴν παράκλησιν. Ὁ παράδοξος τρόπος τῆς Νανών, τὸ μυστήριον καὶ τὸ βίαιον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἰασπίνου τῇ ὑπέσχοντο ἕτερόν τι.

Προχωρήσασα δὲ δύο βήματα, ἀκαμπτος ὡς ἀγαλμα, ἀπήντησε λακωνικῶς :

— Ἐχω τὴν συνθήειαν νὰ μὴ ἀναμιγνύωμαι εἰς τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης.

Διὰ τῆς χειρὸς τῆς συνεπλήρωσε τὴν φράσιν τῆς ὠραίας χειρὸς τῆς, ἥτις ἀπεχαιρέτα τὸν Ἰασπίνον.

— Ὁ νέος οὗτος καλεῖται Λαβερνῆ ! ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς, συνελθὼν χάριν εἰς τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ἡ ὑπόθεσις του.

Ἡ μαρκησία ἔφριξεν. Ὁ Ἰασπίνος τὸ παρετήρησε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν διὰ φωνῆς ἠσύχου ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς :

— Ποῖος Λαβερνῆ ; ἠρώτησεν.

— Ὁ Λαβερνῆ ὁ ἐξ Ἀργώνης, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ συγκίνησις τῆς μαρκησίας δι' ἐνὸς βλέμματος μόνον ἐξεδηλώθη τὴν φορὰν ταύτην, πλὴν τὸ βλέμμα τοῦτο ἀνίχνευσε μέχρι τῶν μυχιαιτάτων αὐτῆς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰασπίνου. Ἐσίγησε πρὸς στιγμήν, ἵνα συγκαλύψῃ καὶ κατασβύσῃ ὅλην τὴν ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς ταραχὴν· οὕτω δὲ ἡ ἐπιφάνεια ἔμεινε ἡρεμὸς καὶ γαληνιαία, ὡς ἡ τῶν κυμάτων, ἅτινα πρὸ τίνος συνεκάλυψαν πλοῖον καταβρωθὲν ὑπὸ τῶν φλογῶν.

— Κύριε, ἐπανέλαβε, με ἠκούσατε, οὐδὲν δύναμαι.

Ὁ Ἰασπίνος ὅμως, ἀντὶ νὰ ἀποχωρήσῃ, ὡς αὕτη ἠλπίζε, πλησιάζας :

— Ἀλλά, κυρία, εἶπεν ἠπίως, δὲν ἐνθυμείσθε λοιπὸν τὴν κόμησσαν Λαβερνῆ ; Νευρική ταραχὴ συνωφρούσε τὸ μέτωπον τῆς κομήσσης.

— Κάλλιστα, εἶπεν αὕτη ἐν ἡρεμίᾳ.

— Μίαν φίλην σας... καὶ τί φίλην!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος συνενῶν τὰς χεῖρας καὶ παρατηρῶν τὸν οὐρανὸν μετ' ἀφάτου ἐκφράσεως στοργῆς καὶ λύπης.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἥτις ἐφρικίασεν αὐτὴς χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκρατηθῇ τεταραγμένη δὲ ἠρώτησε :

— Ἐρχεσθε ἐπ' ὀνόματί τῆς νὰ μοὶ ζητήσετε τὴν χάριν τοῦ νέου τούτου ; τίς εἴσθε ; πῶς εἰσήλαττε ἐνταῦθα ;

— Εἶμαι ὁ παιδαγωγὸς τοῦ κόμητος Γεράρδου, κυρία.

— Διατί ἡ κυρία Λαβερνῆ δὲν ἦλθεν ἡ ἴδια ; Διατί τοῦλάχιστον δὲν ἔγραψεν ; Δὲν σας φαίνεται, ὅτι με παραβλέπει κάπως... πρὸ πάντων, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ;

— Ἀπέθανε ! κυρία, ἀπήντησεν ὁ καλὸς ἀββᾶς, τὸν ὁποῖον ἡ λέξις αὕτη καὶ ἡ συγκίνησις ἐνέπλησαν δακρῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μαρκησίας ἀπήστραψαν. Τοῦ Ἰασπίνου δὲν διέφυγεν ἡ ἐντύ-

πωσις, ἣν ἐπὶ τῆς κομήσσης παρήγαγεν ἡ ἀποκάλυψις αὐτή.

— Ἀπέθανεν ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Καὶ πότε ;

— Φεῦ ! κυρία, τὸν παρελθόντα Αὐγουστον.

— Καὶ πότε κατεδικάσθη ὁ νέος ;

— Χθές !

— Χθές !... Καὶ ἔρχεσθε πρὸς με σήμερον ;... Διατί πρὸς με κατὰ προτίμησιν, πρὸς με, ἥτις ἄλλην δύναμιν δὲν ἔχω ἢ τὰς παρακλήσεις ; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ κυρία Μαιντενὼν, ἐξακολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματός νὰ ἐρευνᾷ τὴν ψυχὴν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἰασπίνου.

— Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, κυρία, ἀπήντησε χωρὶς νὰ ταραχθῇ, διότι πολλάκις ἤκουσα τὴν κυρίαν Λαβερνῆ νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς τρυφερᾶς φιλίας, ἥτις σας ἦνωγε μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν νεότητά τῆς, διότι ἡ κατὰ τοῦ Λαβερνῆ ἀπόφασις πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ ὁ φιλεύσπλαγχνος Θεὸς σας ἔστειλε σήμερον τὴν πρωίαν εἰς Βαλενσιέννην.

Καθ' ὅσον ὀμίλει ὁ ἀββᾶς παρετήρει ἐξαλειφόμενην τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μαρκησίας ἀνησυχίαν. Ἡσθάνετο, ὅτι αὐτὴ τὸν ἔβλεπε δι' εὐμενεστάτου βλέμματός. Ἡ μαρκησία ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυράν, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρωτήσεις τῆς.

— Ὡστε, εἶπεν αὕτη, ἡ ἀγαθὴ κόμησσα ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον τοῦτον... χωρὶς νὰ με ἐνθυμηθῇ ;

— Θνήσκουσα, κυρία, σας ἐκληροδότησε νὰ ἐπαγγυρηθῆτε ἐπὶ τοῦ κόμητος Γεράρδου : ἴδου διατί σας καθικετεύω σήμερον νὰ τὸν σώσετε.

— Τί ἔπραξεν ;

— Ἀπήρεσεν εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ.

— Ἄ ! αὐτὸ μόνον ;

— Ἄρκει αὐτό, κυρία.

— Ὅχι ὅμως καὶ ὅπως δικαιολογήσῃ καταδικῆν εἰς θάνατον. Μήπως παρέβη τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, μήπως ἠπειθήσεν ; Ὁ μαρκησιος Λουβοᾶ εἶνε αὐστηρὸς καὶ ἔχει δίκαιον· μόλα ταῦτα θὰ τοῦ ὀμιλήσω... θὰ παρακαλέσω...

— Κυρία, θὰ σας ἐξηγήσω τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ κόμητος Γεράρδου· πλὴν ὁ καιρὸς ἐπέγειρε. Τὴν πρωίαν ταύτην τὸ πολεμικὸν Συμβούλιον ἀπεφάνθη. Ὁ κύριος Λουβοᾶ, ὃν εἶδον, καὶ πρὸς ὃν ὀμιλήσα ἦτο μανιώδης.

— Μανιώδης, διατί ;

— Ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν εἶδον ὅτι εἶχον...

— Ἐμπιστοσύνης εἰς τίνα ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία γενομένη καὶ πάλιν ἀνήσυχος.

— Εἰς ὑμᾶς, κυρία.

— Ὄμιλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ !... ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενὼν πλέον τεταραγμένη, ἀφ' ὅ,τι ἐφαίνετο μέχρι τούδε, ἠπειλήσατε τὸν κύριον Λουβοᾶ διὰ τοῦ ὀνόματός μου... χάριν τῆς κυρίας Λαβερνῆ καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ;...

— Ἀναμφιβόλως, κυρία, ἀπήντησε μετ' ἀπλόητος ὁ Ἰασπίνος, δὲν ἠδυνάμην ἄλλως νὰ πράξω. Ὁ κύριος Λουβοᾶ

μοὶ ἠρνεῖτο τὴν χάριν τοῦ κόμητος, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὴν φιλίαν, τὴν συνδέουσαν ὑμᾶς πρὸς τὴν οικογένειαν τῶν Λαβερνῆ, δι' ὃ καὶ ἠπειλήσα αὐτὸν διὰ δυνάμεως ἰσχυροτέρας τῆς ἰδικῆς του.

— Ἀλλά, διέκοψεν ἡ μαρκησία, μετὰ θυμοῦ καὶ φόβου ταύτοχρόνως, εἴχετε πολὺ ἀδικον νὰ πράξετε, ὅ,τι ἐπράξατε. Ὅτι εὐρισκόμην εἰς φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς οικογενείας, περὶ ἧς πρόκειται, τοῦτο κατ' οὐδὲν ἐνδιαφέρει τὸν ὑπουργόν... Ἄλλως τε ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμιν, οὐδενὸς εἶμαι ἀνωτέρα, οὐδέποτε ἀγωνίζομαι κατὰ τῶν ὑπουργῶν τοῦ βασιλέως, οἵτινες εἶνε οἱ διερμηνευταὶ ἢ οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν θελήσεών του. Ἐὰν ἐπράξατε τοῦτο, κύριε, σας ἀποκηρύττω.

Ὁ Ἰασπίνος ὠχρίασεν. Ἐφάνη λίαν ἀπρόσεκτος.

— Τί θὰ ἔλεγεν ἄρα γε ! Θεέ μου, ἂν ἐγνωρίζεν ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδώσω ὅλον τὸ μυστικόν μου εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ ! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐνόμιζα, ὅτι ἠδυνάμην νὰ εἶμαι βέλκιος ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε τὸν κύριον Λαβερνῆ, ἐπέλλισεν ὁ ἀββᾶς.

— Καὶ διατί τοῦτο, κύριε ; ἀνέκραξε παραφερθεῖσα ἡ μαρκησία.

— Χάριν τῆς μνήμης τῆς μητρός του, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Δὲν ὑπάρχει φιλία δυναμένη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ καθήκον, κύριε ἀββᾶ. Ἐὰν πάντα τὰ πρόσωπα, ἅτινα ὑπῆρξαν φιλικὰ πρὸς με, στηριζόμενα ἐπὶ τῆς φιλίας ταύτης προσέβαλον τὸν βασιλέα ἢ τοὺς νόμους, θὰ ἐβλέπομεν πολὺ παραδόξα πράγματα. Ὡ ! ὄχι, κύριε, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο ποτέ· ἡ προστασία, δι' ἧς με τιμᾷ ὁ βασιλεὺς με καθιστᾷ λίαν προσεκτικὴν, ἀντὶ νὰ με καθιστᾷ θρασεῖαν. Καθόσον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς μοὶ ἀπονέμει τὴν ἐμπιστοσύνην του, κατὰ τοσοῦτον προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀνταξία αὐτῆς. Ὁ προσβάλλων τοὺς νόμους εἶνε ἐχθρὸς μου, καὶ ἐγκαταλείπω ἕνα ἔνοχον, ἄνευ λύπης, ἄνευ τύψεως τῆς συνειδήσεως, ἄνευ ἀναμνήσεως φιλίας, ἣν ἄλλως αὐτὸ τὸ ἐγκλημα τοῦ διακλύει. Θὰ εἴπω ἐγὼ αὕτη εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ, ἐξηκολούθησεν αὕτη τρέμουσα ἐκ μυστικοῦ τρόμου, θὰ τῷ εἴπω τὰς ἀρχάς μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὡστε, κύριε ἀββᾶ, μὴ βασιζέσθε πλέον ἐπ' ἐμοῦ. Θὰ ἐνήργουν ἴσως ἀποτελεσματικῶς, ὅπως σώσω τὸν υἱὸν ἀρχαίας μου φίλης· ἀλλ' ἐπειδὴ με ἐξεθέσατε καὶ ἐξεθέσατε τὸν ἑαυτόν σας, οὐδὲ λόγος ἄς μὴ γίνῃ πλέον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μεταξὺ μας. Ἄ ! κύριε, ἡ καρδία μου αἰμάσσει· ἀλλ' ἐκπλήσομαι, πῶς ἀνὴρ τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ χαρακτῆρός σας διέπραξε τοιοῦτον σφάλμα· οἱ κληρικοὶ, κύριε, ὀφείλουσι νὰ ὦσιν ὑπομονητικοὶ καὶ ταπεινοὶ. Χαίρετε, κύριε.

Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ ἄφησε τὴν θύελλαν νὰ διέλθῃ ἀνωθεν τῶν κεκυρωμένων ὤμων του, προσεπάθησε νὰ ἴδῃ ἂν ἔμεινε ἀκόμη εἰς τὸν οὐρανὸν ὀλίγη αἰθρία.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἄς ὑπομένω εἰσέτι ὀλίγον καὶ ἄς φανῶ τα-

πεινός. Είμαι ὁ ἰσχυρότερος καὶ διὰ μιᾶς λέξεως θὰ τὴν κατασυνέτριβον ἄς εἰμεθα ὑπομονητικοὶ καὶ ταπεινοί· ἄς ὑποκριθῶμεν, ὅτι τὴν περιποιούμεθα!

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, ἐπανάλαβεν ὁ ἄββας διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς, δὲν θὰ καταστρέψετε, ἔνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ ἀτυχοῦς Ἰασπίνου, ἀνδρα γενναῖον καὶ ἀθῶον, φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Λαβερνή.

— Καὶ ἂν ἦτο ὁ Ὠβινιέ, καὶ ἂν ἦτο ὁ ἀδελφός μου, κύριε, δὲν θὰ τὸν κατέστρεφον ὄχι, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀφινον εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, προερχομένους ἐξ ἀκάμπτου θελήσεως καὶ ἦτις τῷ ἀφῆρει πᾶσαν ἐλπίδα, ὁ ἄββας ἔρριψεν ἐπὶ τῆς μαρκησίας βλέμμα στερρὸν καὶ ἀπειλητικόν, λάμπιν κατὰ λάμψεως, ἰσχυρὸν κτύπημα ξίφους κατὰ ξίφους, ἐν συμπλοκῇ.

— Τὸ ἠθέλησεν, ἐψιθύρισε, τώρα εἶνε ἡ σειρά της νὰ τρέμη καὶ νὰ ζητῇ χάριν!

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, διὰ φωνῆς τρεμούσης ἀλλ' ἄτρομος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἴσως θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀκούσετε τὴν ἀφοσίωσίν σας πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ παραβλέψετε τὴν χριστιανικὴν εὐσπλαγγίαν, ἂν ἐπρόκειτο περὶ συνήθους περιστάσεως, ἀλλ' ἐνταῦθα, κυρία, εὐρίσκεσθε ἀπέναντι ἐξαιρέσεως.

Ἡ μαρκησία ἀνύψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, ἐκπλαγεῖσα διὰ τὸ θράσος τοῦτο καὶ τὴν ἀνάστασιν ταύτην τοῦ πνεύματος τοῦ ἄββας, τὸ ὅποιον εἶδε τόσον χαμηλὰ κύπτον.

— Δὲν πρόκειται, τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, περὶ υἱοῦ καλῆς οἰκογενείας, ὅστις ἐγένετο ἔνοχος καὶ τὸν ὅποιον καταλείπετε εἰς τοὺς νόμους. Δὲν πρόκειται περὶ φίλης, ἦτις σὰς καταλείπει τὸν υἱὸν της καὶ ἡς ποδοπατῆτε τὴν μνήμην καὶ τὴν τελευταίαν θέλησιν. Ὁ κύριος Λαβερνή δὲν εἶνε μόνον τέκνον εὐγενοῦς οἰκογενείας ἢ τέκνον φίλης...

— Καὶ τί εἶνε λοιπόν; . . ἐψιθύρισε ἡ κυρία Μαιντενών, ἦτις ἠσθάνθη αἰφνης τὴν καρδίαν της δακνομένην ὑπὸ κρυφίου ὀφθῆς.

Ὁ Ἰασπίνος εἰσήγησε πρὸς στιγμὴν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ σπογγίσῃ τὸ πρόσωπόν του, ἀλλὰ πρᾶγματι, ὅπως καταστείλῃ τὸν θυμὸν του καὶ ταξιθετῆσθαι τοὺς λόγους του, ἔνεκεν τῆς παραφορᾶς, ἦτις τὸν εἶχε καταλάβει.

— Ἀπαντήσατε, κύριε, ἀπαντήσατε λοιπόν! εἶπεν ἡ μαρκησία προχωροῦσα καὶ σχεδὸν τρέμουσα.

— Οὐδόλως ἀγνοεῖτε, κυρία, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ ἄββας, ὅτι ἡ κόμησσα δὲ Λαβερνή εἶχε δύο υἱούς, δύο διδύμους· δὲν τὸ ἀγνοεῖτε βεβαίως, ὑμεῖς, ἦτις ὑπῆρξατε φίλη αὐτῆς.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν, ὠρθῶθη ἢ μάλλον ὑπεχώρησε καὶ διὰ πεπνηγμένης φωνῆς:

— Τὸ ἤξεύρω, ἐψιθύρισε, καὶ ὁ εἰς τῶν δύο ἀπέβιασε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί, κυρία, ὁ εἰς τῶν δύο ἀπέθα-

νευ. Ἄλλ' ὑπάρχει ἕτερόν τι, ὅπερ βεβαίως, ἀγνοεῖτε, διότι ἄλλως θὰ εὕρισκον ἀγαθώτερον, πλὴν φιλεῦσπλαγγνον, ὑμᾶς, ἦτις βασιλεύετε ἐπὶ τοῦ κόσμου διὰ τοῦ κάλλους ὑμῶν καὶ τῆς μεγαλοφυΐας!

Ἡ μαρκησία ἠσθάνθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς παρεπλανῶντο, ὅτε ὁ Ἰασπίνος τὴν κατεκυρίευσεν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν φλογερῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη διὰ σπασμωδικῆς κινήσεως.

— Ἀκούσατε, τῇ εἶπεν ὁ ἄββας, ἀκούσατε μίαν λυπηρὰν ἱστορίαν, καταβιάσατε τὸ βλέμμα σας ἀπὸ τὰ ὕψη, ἐφ' ὧν πλανᾶσθε, ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ἦτις εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν ταύτην, μάθετε τί πάσχουσιν ἐδῶ κάτω αἱ μητέρες, αἵτινες δὲν εἶνε βασιλίσσαι, αἵτινες δὲν εἶνε μητέρες!

Ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀνθῆξῃ, καὶ καταπλαγεῖσα ἀνέκραξεν:

— Πλὴν, τί θὰ μοι εἴπητε, κύριε;

Ὁ ἄββας ἐφοβήθη μὴ προδώσῃ τὴν σκέψιν καὶ τὸν θρίαμβόν του.

— Κάτι τι, τὸ ὅποιον δὲν σὰς ἀποβλέπει, ἀναμφιβόλως, κυρία, ἀλλὰ τὸ ὅποιον θ' ἀκούσετε μετ' ἐνδιαφέροντος, διότι εἶνε μυστικόν, ὅπερ ἡ κυρία δὲ Λαβερνή, ἢ τόσον ἀφωσιωμένη εἰς ὑμᾶς φίλη, μοι τὸ ἐνεπιστεύθη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου της.

— Μυστικὸν ἀφορῶν τίνα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μαιντενών, ὡχρὰ καὶ πυρετωδῶς ἀνήσυχος.

— Τὴν γέννησιν τῶν δύο τούτων διδύμων, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Ἰασπίνος.

Ἡ μαρκησία ἔπεσεν ἔντρομος καὶ καταβληθμένη ἐπὶ τῆς ἔδρας! Ὁ Ἰασπίνος, ὃν δὲν διέφυγεν ἡ ἐντύπωσις, ἦν παρήγαγε τὸ εὐσεβὲς αὐτοῦ ψεῦδος, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ· εἶτα, κλίνων ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, ἵνα συνέλθῃ καὶ μὴ προσφέρῃ λέξιν τινὰ παρακεκινδυνευμένην.

— Ἐγνωρίσατε, εἶπε, κυρία, τὴν φιλόστοργον ἀγάπην, ἦτις ἤνου τὸν κύριον Λαβερνή μετὰ τῆς συζύγου του. Εἶχον ἀποσυρθῆ τοῦ κόσμου. Ὁ ἔρωσ τῶν δύο τούτων εὐγενῶν πλασμάτων ἐνεπνεύσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἠυλογήθη παρ' αὐτοῦ. Ἀμφότεροι τὸν διετήρησαν μετ' εὐλαβείας. Ἐνυμφεύθησαν τῷ 1660, πρὸ τῆς εἰρήνης τῶς Πυρηναίων καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἐν Λαβερνή κτῆμά των. Ὁ κόμης προσεκλήθη παρὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν του καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη σπουδαίαν ἐν Προβηγκίᾳ ἀποστολήν. Ὁ κύριος Λαβερνή διόκει ἐκεῖ σῶμα στρατοῦ, ὅπερ παρέμεινε μέχρι τῆς πλήρους ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν τοῦ Βασιλέως. Συγγνώμην διὰ τὴν πολυλογίαν μου, κυρία, ἀρχομαὶ ἀπὸ ὀλίγον τι μακρυνῆς ἀφετηρίας, ἀλλ' εἶμαι γέρον καὶ ἐνθυμοῦμαι παλαιὰ πράγματα.

Ἐπρεπε νὰ ἐβλεπέ τις πῶς ἡ μαρκησία ἤκουσε τὴν προσπεποιημένην αὐτῆν πολυλογίαν, καὶ πῶς κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀφηγούμενον!

1. Ἰδε εἰκόνα φύλλου 219.

— Ἐξακολουθήσατε, ἐψέλλισε, θλίβουσα διὰ τῶν χειρῶν της τὰ τρίχαπτα τῆς ἐσθῆτός της.

Ἡ κυρία κόμησσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος, ἦτον ἐπίτοκος, ὁπότεν ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀνεχώρησεν εἰς Προβηγκίαν, θλιβερωτάτη δ' ὑπῆρξε δι' ἀμφοτέρους ἡ ἀπουσία τοῦ κόμητος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ. Ἀλλὰ σὰς εἶπον, κυρία, ὁ Θεὸς ἠύλογει τὴν ἔνωσιν των καὶ τὴν 26 Αὐγούστου 1660, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους μετὰ τῆς νέας βασιλείσεως, ἡ κόμησσα ἐγέννα υἱόν.

Ὁ ἄββας ἐπρόφερεν ἠσύχως καὶ ὡς νὰ ἐδίδεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὧν ἡ ἀκρόασις μετέβαλεν εἰς φάσμα τὴν μαρκησίαν.

— Ἀπατάσθε, κύριε, ἐψέλλισεν αὐτῇ. Δύο τέκνα ἐγέννησε ταυτοχρόνως ἡ κυρία Λαβερνή.

— Οὐδόλως ἀπατώμαι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, διότι ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ μυστικόν, περὶ οὗ ἠθελον νὰ σὰς ὀμιλήσω. Εἶχον φθάσει τὴν ἰδίαν πρωίαν εἰς Λαβερνή καὶ εὐθυμος, ὡς πτηνόν, ἐζήτησαν θέσιν παιδαγωγοῦ. Ἡμῖν εἰκοσιπενταετής, κυρία, καὶ εἶχον φυσιογνωμίαν ἐντίμου ἀνθρώπου· εἶχον δαπανήσει ὁπωσοῦν ἀσυνέτως τὰ τρία τελευταῖα σκουῖδα, ἀτινα μοὶ ἔμενον καὶ ἤμην νῆστις ἀπὸ τῆς προτεραίας· ὅθεν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον. Ἡ κυρία Λαβερνή περιεπάτει εἰσέτι, διότι ἦτο ἡ πρωία, ἔτεκε δὲ τὴν ἐσπέραν. Ἐὰν ἤξεύρατε, κυρία, πόσον ὠραία ἦτο, μεθ' ὅλην τὴν ἐκ τῶν πόνων ὠχρότητα της, πόσον γλυκὺ ἦτο τὸ μειδιάμα της, πόσον καλὴ μήτηρ ὑπέσχετο ὅτι θὰ ἦτο!...

Ἐνταῦθα ὁ ἄββας κατελήφθη ὑπὸ δακρύων, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ μεταξὺ τῶν δακτύλων του ἡ μαρκησία εἶδε ρέοντα δάκρυα.

— Συγγνώμην καὶ πάλιν, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ἀλλ' ἡ κυρία Λαβερνή ὑπῆρξεν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ἃς δὲν δύναται τις νὰ ἐνθυμηθῇ χωρὶς νὰ κλαύσῃ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν παρεκάλεσα νὰ μοῦ εὕρῃ θέσιν παιδαγωγοῦ· τῇ ὑπεσχέθη νὰ εἶμαι πιστός, ἀφωσιωμένος, τίμιος, καὶ ὠμολόγησα ὅτι ἐπεινῶν.

— Δὲν ἔχω τέκνα εἰσέτι, ἀπήντησεν ἡ νέα κόμησσα μετὰ τῆς θελκτικῆς φωνῆς της· ἀλλὰ θὰ ἔχω προσεχῶς, σήμερον ἴσως. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ εἶνε υἱός, κύριε ἄββας, παρακαλέσατε θερμῶς ὁ σύζυγός μου θὰ ἦτο τόσον εὐτυχῆς ἂν ἀποκτήσῃ υἱόν!... Καὶ τότε θὰ γίνετε ὑμεῖς παιδαγωγός του.

— Ὡ! κυρία, πόσον ἐδεήθην! Πόσον ἤμην βέβαιος, ὅτι θὰ εἰσηκουόμην παρακαλῶν τὸν Θεὸν δι' ἕνα τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ! Ὅλην τὴν ἡμέραν προσηυχόμην καὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ ἠγρύπνου, ὅπως μάθω τὴν εὐχάριστον εἰδησιν, παρὰ τὴν γέφυραν, ἔξω τοῦ πύργου, ἤξεύρετε, — συγγνώμην! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, ἐλθισμόνησα ἐντελῶς, ὅτι πιθανὸν νὰ ἀγνοῖται τὸν πύργον Λαβερνή, — ἐνῶ ἠγρύ-

πνουν, λέγω, εἶδόν τὸν χειρουργὸν ἐξερχόμενον ἔπιπτον καὶ μεταβαίνοντα εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν, ὅθεν εἶχεν ἔλθει διὰ τὸν τοκετόν. — Αἶ! λοιπόν! τῷ ἔκραζα συγκεκινημένος. — Λοιπόν! ἀπήτησεν οὗτος, ὁ κύριος Λαβερνή ἀπέκτησεν ἕνα υἱόν! Καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων, ἀφίνων με πλήρη χαρᾶς. Εἶχεν εἶπει ἕνα υἱόν, τὴν ἐπαύριον δὲ ἤκουσα τὴν κόμησσαν λέγουσαν, ἐνῶ ὑπῆγον διὰ τὰς τὴν συγχαρᾶς: — Εὐχαριστήσατε τὸν κύριον ἀββᾶν, εἰπατέ του ὅτι ἔχω δύο υἱούς, καὶ ὅτι θὰ ἔχη δύο μαθητάς.

— Δύο υἱούς... βλέπετε; δύο δίδυμα, ἐπιθύριεν ἡ κυρία Μαιντενών. Τὸ βέβαιον εἶνε ἐξηκολούθησεν αὐτή, ὅτι τὴν νύκτα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ χειρουργοῦ τούτου, ἡ κόμησσα κατελήφθη ἐκ νέου ὑπὸ πόνων καὶ ἐγέννησε καὶ ἄλλον υἱόν. — Ἰδοὺ τοῦλάχιστον, τί μοι εἶχε γράψει... εἶχον τὴν ἐπιστολήν...

— Κυρία, ἀπήτησε σοβαρῶς ὁ Ἰασπίνος, λησιμονεῖτε πάντοτε, ὅτι γνωρίζετε ὑμεῖς, ὅπως καὶ ὁλος ὁ κόσμος, ἐκεῖνο μόνον, ὅπερ ἡ κόμησσα ἠθέλησε νὰ εἶπῃ. Ὑπάρχει ἐν μυστικόν, ἐνθυμηθῆτέ το, τὸ γνωρίζω μόνος ἐγώ, καὶ ἰδοὺ αὐτό...

— Ἀλλὰ διατί, ἀνέκραζεν ἡ μαρκησία ἥτις ἠγέρθη, καταταταραγμένη, διατί, κύριε, διηγεῖσθε εἰς ἐμέ... μυστικόν... τὸ ὅποσον ὁ Θεὸς σᾶς διατάσσει νὰ ἀποκρύψετε, ἀφοῦ, ὡς λέγετε, σᾶς ἐνεπιστεῦθη αὐτὸ ἐν ἐξομολογήσει;

— Διότι ἀποκαλύπτων αὐτό, κυρία, ἐλπίζω νὰ σώσω τὴν ζωὴν ἀνθρώπου, καὶ διότι ὁ Θεὸς οὐδέποτε διέταξε τὸν πνευματικὸν νὰ ἀφήσῃ ἐν πλάσμα νὰ ἀποθάνῃ, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ τὸ σώσῃ.

*Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὸ αἰνιγματώδες πρόσωπον πιθανὸν ὅτι δὲν παρετήρησε κατὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης τὸν συνοδὸν τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Κλισιὺ μέχρι τῆς ὁδοῦ Ζουφροά, διότι διήλθε πλησίον τοῦ ἐλκύθρου χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Βλέπετε, εἶπεν ἡ κόμησσα ἐγερθεῖσα ἵνα κάλλιον ἰδῆ, ὁ πάγος τῆς λίμνης εἶνε στερεός, ἀφ' οὗ ἀντέχει εἰς τόσον κόσμον δὲν εἶναι τόσον εὐπρεπὲς νὰ παγοδρομῇ κανεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ἀλλ' ἀμφιβάλω ἂν ἡ λέσχη τῶν παγοδρόμων ἔχει ὀργανισθεῖ εἰς τὴν λίμνην τῆς Μαδρίτης, καὶ ἂν ἀγαπάτε τὸ γυμνάσιον αὐτό, διὰ τὸ ὅποσον τρελαίνομαι, μμποροῦμεν νὰ δοκιμάσωμεν ἐδῶ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐζήτηε τι καλλίτερον, ἂν καὶ ἡ παρουσία τῆς κομήσσης Γιάλτα ἠθέλε τὸν ἐμποδίσαι νὰ πλησιάσῃ τὴν

μελαγχροινὴν, καὶ ὅμως δὲν ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κόμησσα ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς ἀμηχανίας του.

— Τίνα ὦραν ἔχετε ὀρίσει τὴν συνέντευξίν σας;

— Εἰς τὰς τρεῖς.

— Καὶ πρὸς ποῖον μέρος τοῦ δάσους;

— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπουλώ.

— Πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, πλησίον τῆς Μαδρίτης. Εἶνε δύο καὶ μισή· ἐὰν ἠθέλατε νὰ κάμετε ἕνα γύρον μαζὺ μου θὰ σᾶς ὠδήγουν ἔπειτα ἐκεῖ.

— Δὲν θέλετε ὅμως, ἐπανάλαβε γελῶσα ἡ ξένη, προτίματε νὰ πάτε μόνος, διότι δὲν πιστεύω ποτὲ ὅτι πηγαίνετε νὰ δοκιμάσετε ἵππον.

Λοιπόν θὰ μὲ ἀφήσετε ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν, ὁ ἀμαξηλάτης μου θὰ σᾶς ὠδηγήσῃ ὅπου θέλετε καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ νὰ μὲ περιμένῃ ἐδῶ. Σᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἦσθε ἐλεύθερος καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπόσχομαι κρατῶ.

Ὁ Μάξιμος οὐτ' ἐδέχθη οὐδ' ἠρήθη. Ἐσκέπτετο.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ Ἀλίκη δὲν ἠθέλεν ἔλθει εἰς τὸ δάσος μὲ δέκα βαθμούς ψύχους κάτω τοῦ μηδενικοῦ, ἐπειδὴ ὁ κύριος Δορζέρ δὲν θὰ τῆς τὸ ἐπέτρεπε, καὶ ἡ σεβαστὴ κυρία Μαρτινῶ, ἡ παιδαγωγός, δὲν θὰ ἐδέχετο ποτὲ νὰ κροολογήσῃ μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν εὐαρεστήσῃ τὴν μαθήτριά της.

Ἐβλεπε δὲ ὅτι ἦτο ἡ μόνη περίστασις νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ βήματα τῆς κυρίας Σερζᾶν καὶ ν' ἀνιχνεύσῃ τὸ μυστήριον, τὸ ὅποσον τὴν περιεκάλυπτεν.

Ὁ πειρασμὸς τὸν ὤθει ὄχι διότι τὸν ἠχμαλώτισαν τὰ κάλλη τῆς μελαγχροινῆς· τὸ πάθος τὸ ὅποσον ἠσθάνθη δι' αὐτὴν ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, εἶχεν ἤδη ἐλαττωθῆ. Τὸν ὤθει νῦν ἡ περιέργεια.

Καὶ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὴν κόμησσαν Γιάλτα.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶσθε ὅπως διόλου ἐλεύθερος, τῷ εἶπεν ἡ ξένη, ὥστε ἀποφασίσατε. Οἱ ἵπποι μου ἀνυπομονοῦν.

Πράγματι δ' ὁ ἀμαξηλάτης, κατελθὼν τῆς θέσεώς του, ἵνα σταθῇ πρὸ τοῦ ἐλκύθρου, μόλις ἠδύνατο νὰ τοὺς κρατήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἔμελλε νὰ δεχθῇ τὸν ἐπὶ τῆς λίμνης περίπατον, ὅτε εἶδε μακρόθεν ἐρχομένην ἀμαξάν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ἡ ἀμαξά τοῦ θεοῦ του ὠδηγουμένη ὑπὸ ἀνθρώπου, οὐχὶ τόσον ἐπιτηδεῖου.

— Μοῦ φαίνεται, ἐπιθύρισε, πῶς ὠδηγεῖ ὁ Ἰωσήφ. Ἡ Ἀλίκη εἶνε μέσα. Ἄ! τὴν πεισματάρᾳ! Ἦλθε μὲ ὅλη τὴν παγωνιά καὶ χωρὶς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν κόσμον.

Μὰ πῶς τὰ κατὰφερε; Διάβολε! Εἶπε τοῦ πατέρα τῆς πῶς ἠθέλε νὰ ᾄδῃ τοὺς παγοδρομοῦντας, ἐκαλόπιασε τὴν κυρίαν Μαρτινῶ, ποῦ δὲν τῆς ἀρνεῖται ποτὲ τίποτε, καὶ ὁ Ἰωσήφ, ποῦ ζεῦρει τὸ μυστικόν, ἐμέθυσε τὸν ἀμαξᾶ, καὶ τοῦ πῆρε τὴν θέσιν του.

Ἄμα κάνουν τὸν γύρο τῆς λίμνης, θὰ

πάνε δεξιά στὴν ὁδὸν Μπουλώ, γιὰ νὰ ᾄδῃ ἡ Ἀλίκη ἂν κ' ἐκεῖ παγοδρομοῦν.

Ἄν δὲν ἔμβω ἐγὼ στὴν μέση, ὁ Θεὸς ζεῦρει τί θὰ γείνη μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ τὸν Ροβέρτον. Νὰ τὰ μας τὴν ὥρα.

— Περιμένω, εἶπεν ἡ κόμησσα μετ' ἀνυπομονησίας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπεν ὁ Μάξιμος, θαρρῶ πῶς εἶδα ἐκεῖ κάτω εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι...

— Τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, ἐπέρανεν ἡ κόμησσα. Ναι, ἐκεῖνη εἶνε καὶ μᾶς εἶδε.

Διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀμαξῆς ἐπεφάνη ἡ ξανθὴ τῆς Ἀλίκης κεφαλὴ, ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα ἐξηφανίσθη.

Καὶ ὁ Ἰωσήφ εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου του καὶ ἐμάστιξε τοὺς ἵππους ἀπελθόντας δρομαίως.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ ξένη.

Ὁ Μάξιμος ἔδειξεν ἠρωϊσμόν.

— Κυρία, εἶπεν ἀνευ δισταγμοῦ, λυποῦμαι πολὺ, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀρήσω.

— Διὰ ν' ἀκολουθήσετε ἐκεῖνην τὴν νέαν, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὁχι... ἀλλά...

— Διὰ τί νὰ ψευσθῆτε; Φῶς φανερόν, ὅτι τὴν δεσποινίδα Δορζέρ θὰ περιμένετε εἰς τὴν ὁδὸν Μπουλώ. Ἄν πάτε περὶ, θὰ φθάσῃ πρώτη, καὶ θὰ ἦνε δυσάρεστον, ἀφοῦ μάλιστα πρέπει νὰ τῆς ἐξηγήσετε, καὶ διατί νὰ εἶσθε εἰς τὸ ἀμάξι μαζὺ μου, ἀντὶ νὰ περιμένετε εἰς τὴν συνέντευξιν.

— ὦ! διόλου σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν μὲ περιμένει καὶ πηγαίνω...

— Νὰ ἐπανορθώσετε τὸ ἄδικον, καὶ ἰδοὺ πῶς: Οἱ ἵπποι μου τρέχουν καλλιτέρα ἀπὸ τοῦ θεοῦ σας. Θὰ κάμουν τὸν γύρον τῆς λίμνης ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην, πρὶν τὸ ἀμάξι αὐτὸ φθάσῃ εἰς τὴν πύλην. Θὰ σᾶς ἀφήσω πλησίον τῆς ὁδοῦ Μπουλώ, εἰς ὅποιον μέρος μοῦ πῆτε, καὶ θὰ φύγω, χωρὶς νὰ γυρίσω πίσω μου.

Ἡ δεσποινὴς Δορζέρ δὲν ἀμφιβάλει, ὅτι ἐγὼ σᾶς ἐπῆγα μὲ τὸ ἀμάξι ἐκεῖ, καὶ θὰ σᾶς εὐχαριστῇ, διότι δὲν ἐλείψατε ἀπὸ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν.

Ἡ πρότασις δὲν ὑπεμεῖδία εἰς τὸν Μάξιμον, ἀλλ' ἡ κόμησσα δὲν τῷ ἀφήκε καὶ καιρὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἐνῶ δ' ἔτι ἐκράτει τὰ ἡνία ἔνευσε τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του καὶ ἐμάστιξε.

— Ἄ, νὰ, τὴν πλέον εἶνε σωστὴ ἀπαγωγὴ, ἀνέκραζεν ὁ Μάξιμος γελῶν βεβιασμένος.

— Ἀπαγωγὴ, ἡ ὁποία δὲν μοῦ συμφέρει κἄν, εἶπεν ἡ κόμησσα ξηρῶς. Σᾶς φέρω εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀγαπάτε.

— Διαμαρτύρομαι. Ἡ δεσποινὴς Δορζέρ εἶνε ἐξαδέλφη μου καὶ τίποτε περισσότερον.

— Δὲν σᾶς πιστεύω. Ἐὰν δὲν τὴν ἀγαπούσατε δὲν θὰ ἦσθε τόσο βιαστικὸς νὰ τὴν συναντήσετε.

— Δὲν τὴν ἀγαπῶ ἐγώ.

— Τί, μήπως θὰ μοῦ πῆτε πῶς ἔρχε-